

ПРОБЛЕМИ ВИКОРИСТАННЯ ДОСЛІДНИЦЬКОГО ПОТЕНЦІАЛУ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

© Прудка В.П., 2015

В будь-якому суспільстві розвиток вищої освіти тісно пов'язаний з динамікою соціально-економічного розвитку самого суспільства. Запити суспільства до освіти постійно зростають та видозмінюються, що проявляється в необхідності постійної її модернізації, оновлення.

В українській економіці спостерігається відірваність науки від потреб практики і доведення відкриттів до комерційного продукту. Певний період часу розвитку української економіки були порушені зв'язки освітніх структур з виробничою базою, тому освіта стала носити більш теоретичний характер без її адаптації до потреб підприємства, практики в цілому.

Інтелектуальний потенціал лежить в основі інноваційного розвитку сучасної економіки і є ключовим компонентом ефективності підприємства. Особлива роль в доведенні інновацій до застосування і реалізації залежить від рівня компетенції управлінського персоналу.

Формування інноваційної системи навчального закладу є необхідною умовою підвищення його конкурентоспроможності. Це досягається двома шляхами: удосконаленням процесу освіти та підвищенням ефективності наукової і науково-дослідної діяльності. Ефективність наукової діяльності вищого навчального закладу полягає перш за все в підготовці висококваліфікованих спеціалістів. Якість підготовки спеціалістів бажає бути кращою. Існування великої кількості вищих навчальних закладів призводить до погіршення підготовки спеціалістів, так як багато філіалів ВНЗ не мають відповідної матеріальної та наукової бази для цього. Високе навантаження штатного професорсько-викладацького персоналу ВНЗ не сприяє підвищенню наукової кваліфікації і знижує якість підготовки фахівців, передусім для сфери наукової та науково-технічної діяльності.

Важливою проблемою є формування, розподіл та використання коштів, спрямованих на фінансування наукової сфери. Вирішення цієї проблеми дозволить підвищити ефективність наукових досліджень і використання інноваційного потенціалу вищих навчальних закладів. На жаль, тенденції до відчутного збільшення витрат на науко-технічну сферу не спостерігається. В країні не має цілеспрямованого попиту на результати наукових досліджень. Держава недостатньо захищає права інтелектуальної власності наукових винаходів.

В Україні продовжує зберігатися невідповідність між накопиченим кадровим науково-технічним потенціалом і його економічною ефективністю, яка є надзвичайно низькою. Останні зміни в пенсійному забезпеченні показали, що відбувається процес старіння контингентів вчених, що може призвести до кризи у відтворенні наукового потенціалу, тому є невідкладною проблема відтворення наукових кадрів у зв'язку з негативними зрушеннями у віковій структурі вчених країни.

«Управління інноваційним процесом має стати елементом узгодженої стабільної державної політики, спрямованої на реальне запровадження дієвих заходів прогресивної структурної перебудови економіки, ефективного реформування сфер освіти, науки, піднесення рівня доходів суспільства та формування на цій основі його нової інноваційної культури».[1 С.14]

Система вищої освіти України має могутній науково-технічний потенціал, який здатен вирішувати важливі народно-господарчі проблеми інноваційного розвитку економіки. Україна зберігає можливості переходу до інноваційної моделі економічного розвитку. Разом з тим великою проблемою є непорозуміння і неприйняття багатьма вищими навчальними закладами комерціалізації наукових розробок, що безпосередньо пов'язано з необхідністю розвитку духу підприємництва в університетах.

1. Бажал А. Шляхи до прибуткової науки і освіти / info-library.com.ua